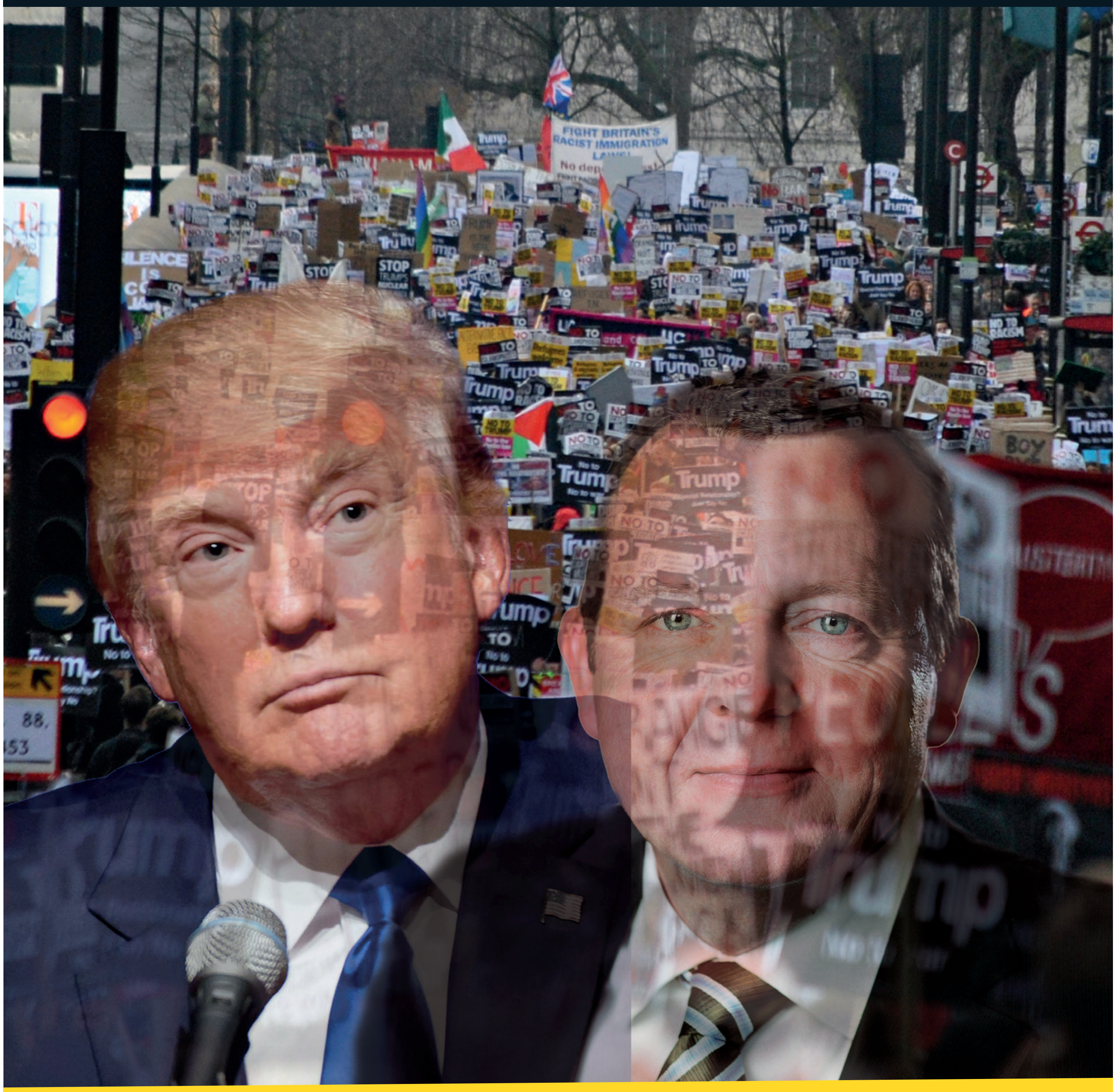
Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 357 17. februar, 2017] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]

WWW.SOCIALISTER.DK

STOP TRUMP – UD MED LØKKE

BEKÆMP RACISMEN

18. MARTS: EUROPÆISK AKTIONSDAG MOD RACISME OG FASCISME

Bliver markeret i Odense, Aarhus og København.

Læs side 4-5

MASSEPROTESTER I RUMÆNIEN

Regering under pres efter de største demonstrationer i landets historie.

Læs side 7

100-ÅRET FOR DEN RUSSISKE REVOLUTION

I februar 1917 startede kvindelige arbejdere strejker, der endte med at vælte zaren.

Læs side 9

Ham Den Lange: Giv en skilling (the struggle is real)

Ham Den Lange har skrevet en sang om at støtte én, der virkeligt har et problem.

Giv en skilling til Henri / giv en skilling til Henri / giv en skilling til Henri / vi ved du har det
For det' så hårdt at være prinsgemal

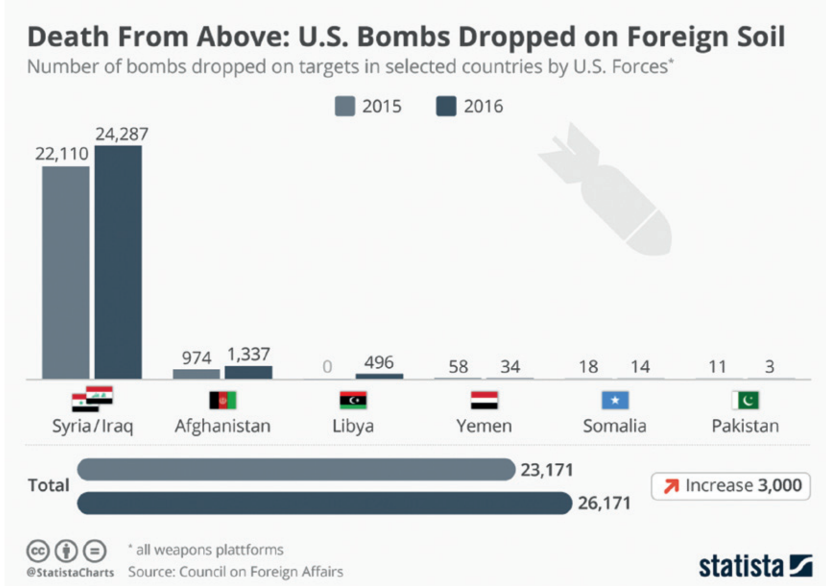
Ja, det så synd for Henri
vi kan ikke vide hvordan det føles indeni
tænk på andre end dig selv, det bliver jeg nødt til at sige
han bliver aldrig den konge han var født til at blive
så host op nu, fuck nu dine problemer
du har det godt du, stop nu, I ved hvad jeg mener
for der er nogle ting man bare bliver nødt til at gøre i dette liv
så prøv at se det store perspektiv
Jeg mener hvis din cykel den bliver stjålet
du bliver fyret fra dit job
hvis kontanthjælpen ryger
eller kæresten hun slår op
hvis du føler det er håbløst og du næsten ikke kan klare mere
så bare husk der er nogen der har det meget værre
Hvad ved vi om det som almindelige borgere?
Der er snore der skal klippes over
der er ferier der skal holdes, der er heste der skal berides
der er valg der skal træffes: Audi 6 eller Mercedes?
Flot fyr, magt, rådyrjagt, connoisseur, fransk, håndører, tak!
Han bliver aldrig konge uanset hvad han forsøger
så lad os samle ind det er det mindste vi kan gøre

Giv en skilling til Henri / giv en skilling til Henri / giv en skilling til Henri / vi ved du har det
For det' så hårdt at være prinsgemal

Han skal smile glad
og opretholde sin facade
når Billedbladet ser ham i en swimmingpool med Chardonnay og pindemad
tid til royal nødhjælp min søde ven
kan det virkelig passe han selv skal betale flyet hjem?
Der er pøblen der skal smiles til
hvis du er taknemmelig skal du vise det
så støt en classy fyr der har læst en masse bøger
har sin egen privatchauffør og er en god ambassadør
i et sommerhus, springvand og 18 søer
hvor han spiser friske frøer i ristet smør og garniture med pastarør
som han skyller ned med et glas likør
på de græske øer til tonerne af Rasmus Nøhr
Han må holde sig i baggrunden
han bliver aldrig konge, han må nøjes med at dagdrømme
det klart han føler sig snydt af samfundet
de eneste der kan forstå ham efterhånden det er hans gravhunde
Eliterytter, kongelig profil, fritidsdykker, folkelig appeal,
fine møbler, offentligt til grin, spiser trøfler
Struggle is real

Giv en skilling til Henri / giv en skilling til Henri / giv nu en skilling til Henri / vi ved du har det
For det' så hårdt at være prinsgemal

Som dagene går på Amalienborg
bliver der mindre og mindre humane kår
selvom man har folk til at rede sit hår
og egen mekaniker
er der problemer for prinsgemalen tror
det hans tur at holde nytårstale i år
grib i din lomme, tænk dig nu om
han kan ikke blive konge
giv mig din hånd og find pengene frem
giv tillid til ham inden det styrter sammen
så hvis du sidder og er bitter over dine dagpenge er udløbet
og du ikke kan betale dine regninger
og ikke ved hvad du skal gøre og stener
husk at der er nogen der har større problemer
Henri fra Frankrig
han har det meste
men konge bliver han aldrig
og det så synd, uh-uh
Så giv en mønt lige nu

USA bomber

Vinder af Nobels Fredspris, Barack Obama, var i 2016 ansvarlig for, at USA's militær har smidt mindst 26.171 bomber over 7 forskellige lande i 2016: Syrien, Irak, Libyen, Yemen, Somalia, Afghanistan og Pakistan.

Folkene bag opgørelsen siger:
"Dette estimat er uden tvivlt for lavt sat, når man tænker på, at pålidelige data kun er tilgængelige for luftangreb i Pakistan, Yemen, Somalia og Libyen, og at et enkelt angreb ifølge Pentagons definition kan involvere, at man smider flere bomber på en gang."
Den 13. februar kunne FN meddele, at endnu 26 var blevet dræbt af luftangreb fra USA og NATO i Helmand-provinsen i Afghanistan.De fleste af de dræbte var kvinder og børn.

6100 færre offentligt ansatte under Løkke

Antallet af offentligt ansatte er faldet med 6.100, siden Løkke blev statsminister igen i juni 2015.

Det viser en analyse fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE).

Analysen viser også, at der vil være 16.000 færre offentligt ansatte (ud af 810.000) i 2025, hvis regeringen gennemfører sin plan om 0,3 pct. årlig vækst. Der kræves nemlig 0,6 pct. vækst om året i det offentlige for at fastholde det nuværende niveau.

Formand for fagforbundet FOA, Dennis Kristensen, påpeger, at regeringen argumenterede med, at den økonomiske krise gjorde det nødvendigt med nedskæringer. Og at de selvsamme mennesker nu siger, at det går bedre med økonomien, hvilket gør det nødvendigt at holde fast i et lavt offentligt forbrug.

"Med andre ord skal den offentlige sektor åbenbart være mindre, uanset om det går dårligt eller godt, hvilket AE's analyse også viser. Så det handler altså om ideologi og ikke om den økonomiske situation, hvilket regeringen snart burde indrømme ærligt.

Det er et politisk ønske, at den offentlige sektor skal være mindre, så vi får mindre velfærd og offentlig service. Derfor bør vi få en offentlig diskussion om, hvorvidt vi vil velfærden eller ej," siger Dennis Kristensen.

Løsningen

af Bertolt Brecht

Efter opstanden den 17. juni

Lod Forfatterforbundets sekretær

I Stalin Allé uddele flyveblade

På hvilke man kunne læse, at folket

Havde forskertset regeringens tillid

Og kun ved fordoblet arbejde

Kunne genvinde den. Var det da

Ikke enklere, om regeringen

Opløste folket og

Valgte et nyt?

Brecht skrev digtet efter Sovjetunionens besættelse og oprøret den 17. juni 1953 i det såkaldt socialistiske DDR's hovedstad Berlin.
Men det er en tidløs kommentar til de fleste politikeres opfattelse af deres forhold til dem, der har valgt dem.

Læs mere om Brecht på socialister.dk/avis/visartikel.asp?art=900220

Det mener vi

Optimisme eller pessimisme?

Hvis man håber på forandring – eller bare en vis anstændighed – fra politikere og magthavere, er der god grund til pessimisme.

Donald Trumps overtagelse af præsidentembedet i USA har både udløst vrede og frygt for fremtiden hos mange. Og med god grund.

Trump – og ikke mindst dem, han omgiver sig med – er rabiate racister, kvindeundertrykkere, utilregnelige, og de har tænkt sig at bruge alle midler til at forsvare deres position i den absolut rigeste del af eliten.

Gratisavisen metroXpress havde i starten af februar en forside, der advarede mod at tale grimt om Trump, når der er børn i nærheden. For så vil børnene også sige i skolen, at "Trump er dum".

Hvorfor er det så et problem? Behøver metroXpress at føre Løkke-politik?

Bøllen Trump

Inde i avisen blev det så fulgt op af gode råd om, hvordan man tog "den gode samtale" med børnene. Man skulle fortælle, at der jo også er folk i skolen, der lyver og taler grimt (underforstået: så er der ingen grund til at være bange).

Men billedet holder ikke: Når nogen lyver eller taler grimt i skolen, så kan børn beklage sig til en voksen, en autoritet. Men der er ingen autoritet over Trump.

I stedet skulle metroXpress have brugt billedet med en bølle i skolegården. Hvad gør man ved en bølle, hvis bøllen er lærerens yndling? Man rotter sig sammen – "organiserer sig" for at bruge et mere politisk udtryk.

Mange små Trump'er

Selv om Trump & Co. er lidt ud over det sædvanlige, så er han blot det nyeste skud på stammen af politikere, der uden blusel går til angreb på indvandrere, kvinder, mindsteløn, arbejdstid, pension osv. osv.

I Frankrig har de Hollande. I Storbritannien May. Og i Danmark har vi en alliance af de værste udskud – Løkke, Thulesen Dahl og Samuelsen – siddende ved den politiske styrepind.

De bruger allesammen stats-racisme til at skabe splittelse og aflede opmærksomheden fra reelle problemer, mens de gennemfører nedskæringer – og gør de rige rigere og alle os andre fattigere.

Det er ikke fra oven, vi skal forvente noget godt.

Ingen frelser fra oven

Desværre har alle de parlamentariske arbejderpartier sat deres politiske fokus på det sted, hvor håbet om forandring er mindst: Christiansborg (og ditto i andre lande).

Men hvis vi kigger rundt på kloden, er det ikke kun Trump og mini-Trump'er, vi ser.

I sidste nummer kunne vi fortælle om, at over en million demonstrerede i Sydkorea og væltede deres lokale Trump. På side 7 i denne avis kan du læse om de største demonstrationer i Rumæniens historie, som har tvunget regeringen på retræte.

Hvis socialdemokrater, SF'ere, EL'ere og Alternativ-folk brugte bare en brøkdel af deres tid og energi på at organisere almindelige arbejdere, studerende, pensionister osv. til modstand, så kunne Trump-bøllerne hurtigt komme på tilbagetog.

Det er der, desværre, ikke meget der tyder på, vil ske.

Vi må selv organisere modstand

Men som Bjarne Lykke fra Vejle siger, så er vreden stor rundt omkring (se side 8). Den skal "bare" organiseres.

Der er mange, der gerne ville tro på, at der er et "folkeligt oprør på vej," som Bjarne udtrykker det. Men der skal mere til end et råb på facebook.

Reel modstand er nødt til først og fremmest at blive organiseret i den virkelige verden. Ved at snakke ansigt til ansigt med folk og overbevise dem om, at det kan nytte at organisere mod racisme, nedskæringer og fyringer.

18. marts og 10. maj

I den nærmeste tid er der mindst to initiativer, man kan koble sig på og få arbejdskammerater, medstuderende osv. med til at organisere omkring.

18. marts er der demonstration i de 3 største byer i Danmark mod racisme og højrefløjen (se side 5).

Og 10. maj har Velfærdsalliancen endnu en gang opfordret til demonstrationer i alle kommuner mod nedskæringer og fyringer (se side 10).

Trump og mini-Trump'erne er en advarsel om, hvordan tingene kan udvikle sig, hvis vi ikke arbejder for at få flere med til at protestere.

Men optimismen kan vi hente fra hver gang, det lykkes at organisere et par kolleger eller 10 mere til at mobilisere til den næste manifestation af, at vi kræver et ordentligt liv for alle.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom, ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533 2200 København N KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen Red. afsluttet den 16. februar 2017
ISSN 1600-2687

Trump i problemer

24 dage efter sin udnævnelse blev Donald Trumps nationale sikkerhedsrådgiver presset til at indgive sin afskedsbegæring.

Af Jørn Andersen

Sikkerhedsrådgiveren, Michael Flynn, opnåede dermed rekorden som den, der har siddet kortest tid på posten.

Grunden til fyringen (som det reelt er) er, at Flynn, mens Obama stadig sad på præsident-posten, har forhandlet med Rusland og ladet dem forstå, at Trump ville ophæve de sanktioner, som Obama på det tidspunkt var ved at gennemføre.

Men ikke kun det: Han havde også løjet for vicepræsident Pence om det. Men siden er det kommet frem, at Trump selv var velorienteret om såvel forhandlingerne som om løgnen over for Pence.

Trump og statsmagten

Nu er socialister normalt ret ligeglade med hvilke kapitalister og magthavere, der snyder hinanden.

Men sagen illustrerer ét af Trumps problemer: Ligesom venstreorienterede regeringer kan blive saboteret af statsapparatet, så kan Trump det også.

Dele af den mere hardcore del af statsapparatet er ikke specielt tilfredse med Trumps politik. Så vi kan forvente, at flere af den slags sager vil blive lækket og skabe problemer for Trump.

Men tag ikke fejl: Det meste af apparatet vil tilpasse sig Trumps politik. De har under skiftende præsidenter administreret angreb på arbejderklassen og de fattigste. Og det vil de fortsætte med.

Læs om den voksende protestbevægelse mod Trump i USA på side 6.

Protester mod Trump i Edinburgh. Foto: Duncan Brown

Anti-Trump-protester i Europa

Flygtninge er velkomne, Trump er ikke

Især i Storbritannien har der været store protester, da premierminister May har inviteret Trump på statsbesøg, formentlig i juni.

Allerede i starten af februar demonstrerede 40.000 i London mod Trumps muslimforbud. Mange af dem havde aldrig været på en demonstration før.

Og over hele Storbritannien er der ved at blive dannet anti-Trump-grupper, der samler anti-racister, krigsmodstandere, Corbyn-støtter, indvandrer-organisationer osv.

Allerede 20. februar er der planlagt demonstrationer i over 20 britiske byer, mens parlamentet diskuterer Trump-besøget. Premierminister May har problemer.

Ligeledes har der været anti-Trump-demonstrationer i en række andre lande, både i forbindelse med indsættelsen 20. januar og senere. Og flere er på vej.

Læs også om anti-Trump-protester i København og Odense side 8.

Ny bog
ÅBN GRÆNSERNE

Om flygtninge, indvandring og nødvendigheden af kampen mod racisme.

Af Sigurd Skov

Det emne der fylder mest i den offentlige debat i dag er spørgsmålet om flygtninge og indvandring.

Medierne bruger sidevis på at offentliggøre indvandrer-fjendske artikler, og massevis af udsendelser stiller sig "kritisk" over for indvandring – og muslimer specielt.

Konsekvensen er, at en stor del af befolkningen tager mange af de falske argumenter og løgne til sig. Mange accepterer, at flygtninge og muslimer simpelthen er mindre værd som mennesker.

En nødvendig bog

Åbn grænserne arbejder sig systematisk gennem de problematikker, som forbindes med indvandring. Alle de populære løgne bliver her udfordret og det underbygges med fakta og dybde.

På letforståelig vis bliver der gjort op med bl.a. Huntingtons "teori" om civilisationernes sammenstød og ideen om, at vi skal vælge mellem flygtninge eller velfærd.

Denne nye, lille bog af Jesper Juul Mikkelsen er inddelt i et forord som opstiller de gængse svar på flygtningekrisen samt fire kapitler, som hver især bearbejder nogle hovedtemaer:

- Islamofobi, racisme og religion.
- Løgnene omkring samfundsøkonomiske tab ved flygtninge, hvor den peger på den virkelige synder, når det kommer til den tabte velfærd, nemlig nyliberalismen.
- Migration som en naturlig del af arbejderes færden inden for de kapitalistiske rammer, og nødvendigheden samt styrken i at organiserer udenlandsk arbejdskraft i kampen mod løntrykkeriet.
- Samt et kapitel, som forklarer, hvorfor vi skal bygge en international anti-racistisk bevægelse.

Mangfoldighed

Et historisk tilbageblik og en forståelse af kapitalismens konsekvenser viser tydeligt, hvordan vi sagtens kan leve sammen på tværs af religion og kultur. Og at de ting er under konstant forandring, hvis vi vil det.

Men det kræver, at vi bekæmper den sociale ulighed, som i dag giver os følelsen af, at der ikke er nok til alle. Ligesom at det tydeliggøres, hvordan islamofobien er til for at legitimere imperialistiske krige og for at splitte os som klasse.

Klassefællesskab

Et af de vigtigste led i denne forbindelse er netop fortællingen om klasse. Vi har langt mere til fælles med vores muslimske nabo eller polske kollega, end vi har med samfundets politiske og økonomiske elite.

På tværs af grænser udgør vi sammen arbejderklassen, vi er alle nødt til at sælge vores arbejdskraft og vi ønsker alle et sikkert og trygt liv.

Vi har fælles klasseinteresser, som strider mod dem, der vil lukke grænserne, og som vil trække Europa i en mere brutal og autoritær retning.

Internationalistiske svar

Svaret fra Åbn Grænserne på flygtningekrisen går i ét med vores svar på den stigende sociale ulighed, på klimaspørgsmålet, og de mange imperialistiske angreb.

Vores svar er først og fremmest internationalt. For det er, når arbejderklassen står sammen, at vi er stærkest.

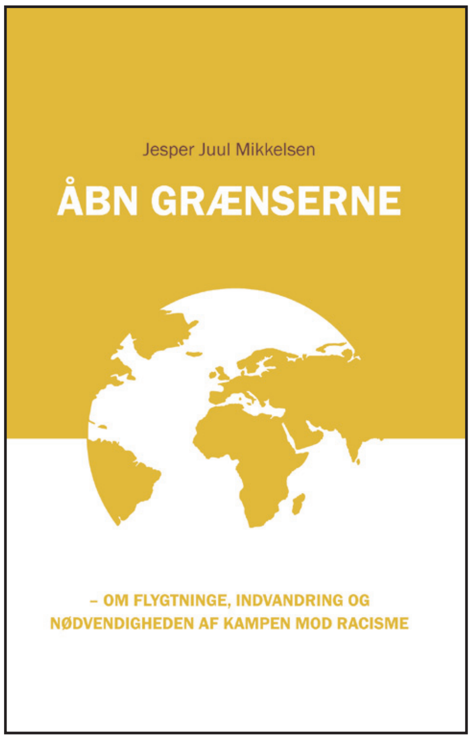
Et godt eksempel, der fortælles i bogen, er historien om de udenlandske arbejdere på det nye metrobyggeri. Her bliver det tydeligt, at danske arbejdsgivere udnytter polsk arbejdskraft til at dumpe lønnen, og hvordan det bedste modangreb var at organisere den polske arbejdskraft.

Ikke blot fordi, både danske som udenlandske arbejdere har en interesse i højere lønninger, men også fordi de udenlandske arbejdere blev væbnet med farlig viden – om deres klasses magt.

Et must read

Den let tilgængelige og systematiske argumentation gennem bogen væbner alle gadeaktivister og antiracister til at gå direkte til sagen.

Åbn Grænserne er et 'must read' for alle anti-racister i dag.

Åbn grænserne
Af Jesper Juul Mikkelsen
86 sider (lille format) – 40 kr. (+ evt. porto 20 kr.)
Køb den hos Modstand.org. Eller betal 60 kr. på MobilePay til 7216 4980 (husk at skrive adresse i tekstfeltet).

EUROPÆISK AKTIONSDAG MOD RACISME OG FASCISME 18. MARTS

Initiativet kommer fra en international konference mod racisme og fascisme i Athen i oktober. Læs et udsnit af udtalelsen herunder.

Der deltog anti-racister fra København og fra Racismefri By – Odense for Mangfoldighed sammen med folk fra Tyskland, Østrig, England, Holland, Frankrig, Cypern, Katalonien og Tyrkiet.

Også i Danmark bliver der demonstrationer.

Den internationale antiracistiske og antifascistiske konference, arrangeret af Keerfa i Athen oktober 2016, udtaler:

En stærkere bevægelse mod racisme breder sig over Europa. Den kæmper mod EU's aftale med Tyrkiet om at stoppe flygtningestrømmen og de europæiske regeringer, som har lukket grænserne, åbnet lejre og opsat hegn. EU og de europæiske regeringer nægter millioner af mennesker på flugt retten til at søge asyl.

Vestens krige i Mellemøsten, Asien og Afrika har betydet død og ødelæggelse for millioner af mennesker. Alligevel lukker Europa grænserne, indsætter NATO-skibe og styrker Frontex for at holde flygtningene ude.

Samtidig oplever vi en bølge af islamofobi. Den er med til at dehumanisere flygtningene, aflede opmærksomheden fra situationen i flygtningenes hjemlande og de voksende problemer med arbejdsløshed og fattigdom i Europa. Det underminerer demokratiet og frihedsrettighederne.

Denne politik baner vejen for højreradikale og fascistiske partier i flere europæiske lande.

Men solidariteten med flygtningene fortsætter med at have bred støtte i befolkningen.

Vi må fortsætte kampen mod EU's aftale med Tyrkiet, de lukkede grænser, lejrene og deportationerne, så flygtningene får ret til at søge asyl. Vi må kæmpe for at flygtningene bliver ligeværdige medborgere.

Vi må lukke vejen for det yderste højre i hvert eneste land og i hele Europa gennem koordineret og fælles indsats. Derfor indkalder vi til en ny fælles-europæisk aktionsdag den 18. marts 2017 med landsdækkende demonstrationer i alle hovedstæder.

Vi opfordrer til brede initiativer og samarbejde i lokalområder, byer, uddannelsessteder og arbejdspladser sammen med arbejderbevægelsen, indvandrer- og flygtningenetværk.

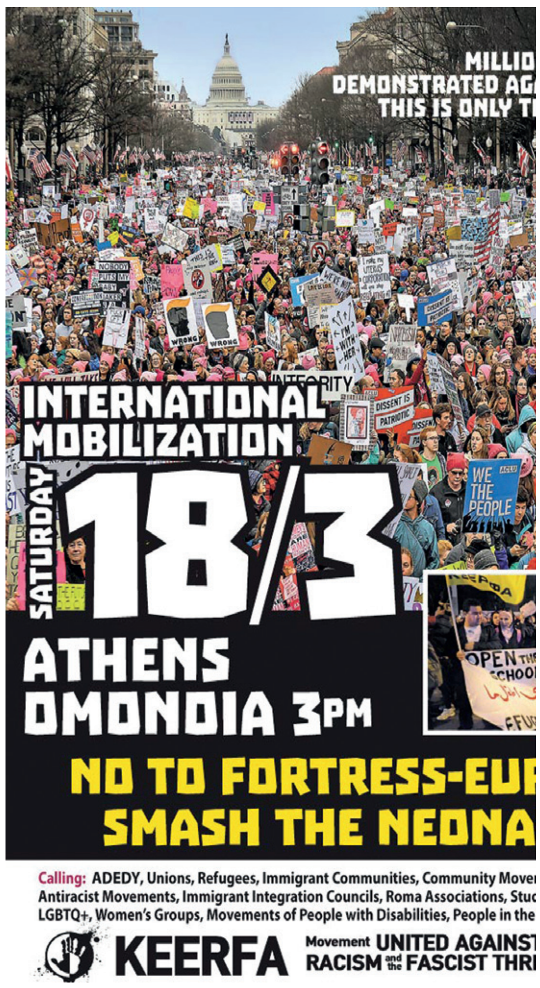
Demonstrationer i mange europæiske lande 18. marts

I Grækenland bliver der demonstrationer i alle større byer, og mange steder er der også forskellige antiracistiske aktiviteter i dagene før og efter selve aktionsdagen.

Den antiracistiske bevægelse i Grækenland er blevet stærk af de sidste ti års klassekamp. Talrige generalstrejker, strejker, demonstrationer, besættelser osv. har styrket solidariteten og selvtilliden i arbejderklassen.

Ud over Grækenland ser der også ud til at blive store demonstrationer især i Storbritannien, hvor en stærk anti-racistisk bevægelse mobiliserer til dagen. Der bliver også antiracistiske demonstrationer og protester i en række andre lande, både 18. marts og i dagene omkring.

I Storbritannien er opbygningen blevet styrket af, at man har kunnet kombinere kampen mod racisme med kampen mod Trump. Dermed virker kampen relevant for flere, og der er flere, som finder sammen om at mobilisere.

18. marts i Odense

Den europæiske aktionsdag mod racisme i Odense vil involvere mange forskellige miljøer.

Af Frank Rasmussen

Første planlægningsmøde foregik i Ungdomshuset. Det næste planlægningsmøde vil foregå hos 3F, som også lægger lokaler til den Mangfoldighedsfestival, som vil foregå den 18. marts.

I alt 23 forskellige netværk støtter aktionsdagen. Som et minimum har alle forpligtet sig til at udbrede kendskabet til 18. marts i deres eget netværk.

Flyers og plakater

Vi har trykt 500 plakater og 6000 flyers og de skal nu uddeles og sættes op overalt i byen, på skoler og uddannelsessteder.

Sammen med PLS laver vi et fremstød på Campus UCL. Det vil også ske på SDU og VUC og andre uddannelsessteder.

Kunst fra Calais

Desuden har vi et arrangement, som sætter fokus på situationen med de mange flygtninge, som stadig befinder sig i Europa, selvom grænserne er lukkede.

Aske Krejlgaard har arbejdet et år i "Junglen" i Calais for Refugee Youth Service. Han fortæller om flygtningene og deres kamp for en tilværelse i frihed og sikkerhed. Arrangementet er et samarbejde mellem Racismefri By – Odense for Mangfoldighed – Ungdomshusets Café og Refugee Youth Service.

Det foregår i Ungdomshusets Café, Nørregade 60, d. 28. feb. kl. 19.30

www.facebook.com/events/150685492100497/

Svinehunden møder flygtningen

Den 10. marts kl. 15 opstiller kunstneren Jens Galschiøt skulpturer af flygtninge og 'Min indre svinehund.

Skulpturerne symboliserer debatten om danskhed og de fremmede og Jens Galschiøt spørger: Æder angsten vore sjæle op? Og tilføjer: "Det er ikke de fremmede, men vores reaktion på de fremmede, som truer vores kultur og værdier".

Skulpturerne stilles op på Gråbrødre Plads. Her vil de stå i 2 uger. Det er samme plads, som demonstrationen den 18. marts skal starte fra.

www.facebook.com/events/1883535501878771/

På dagen

På selve dagen, 18. marts har vi først en demonstration gennem byen. Den ender hos 3F, hvor Mangfoldighedsfestivalen finder sted. Her kan alle netværk få en bod, holde en tale mv.

Vi slutter 18. marts med en antiracistisk koncert i Ungdomshuset. Det er et samarbejde mellem Racismefri By – Odense for Mangfoldighed og Røde Himmel.

www.facebook.com/events/156120114877081/

Udbred antiracismen

Det, vi laver i Odense, opfatter vi som en del af en større bevægelse mod racisme, som vi må bygge her i landet, i Europa, ja i hele verden.

Det er opmuntrende, at protesterne mod Trump har fået så stort et omfang, både i USA, men også i Europa.

Efter 18. marts må vi se på om der er basis for at etablere et egentligt landsdækkende antiracistisk netværk i Danmark.

18. marts i København

I København arrangeres protestdagen af det nye netværk Mangfoldige Stemmer - Mod Racisme

Af Sigurd Sejer Skov

Hvem er Mangfoldige Stemmer – Mod Racisme

Mangfoldige Stemmer – Mod Racisme er et netværk, som vil samle alle interesserede, der vil kæmpe mod racisme i København og omegn. Alle kan være med!

Vores grundlag er et græsrods- og intersektionelt netværk, som skal oplyse og informere om kampen mod racisme, der hvor man befinder sig, samt samle almindelige mennesker til kamp på gadeplan via demonstrationer, happenings, debatmøder mm.

Netværket vil invitere til sund, erfaringsbaseret og demokratisk debat om, hvordan vi bekæmper racismen bedst, og arrangere protestmarkeringer, når der foregår racistiske handlinger på gulvet på Christiansborg eller på gaden.

18. marts – international dag mod racisme

Den 18. marts går vi på gaden mod racismen i København, ligesom man gør det flere steder i resten af landet samt Europa.

Det er vigtigt at bakke op om den internationale bevægelse mod racisme, for kun med en international bevægelse kan vi udfordre Fort Europa og dets venner.

På dagen starter vi kl. 13 ved udlændinge- og integrationsministeriet (Slotsholmsgade 10).

Her vil vi omdøbe ministeriet til mangfoldigheds- og interaktions ministeriet.

Herefter vil vi gå mod Rådhuspladsen, hvor der vil være talere og underholdning.

Hvordan kan du være med?

Er du interesseret i at blive aktiv i Mangfoldige Stemmer - Mod Racisme kan du kontakte Sigurd Sejer Skov på 40 33 49 21.

Vi har løbende begivenheder som er værd at følge med i. Det kan du gøre ved at følge "Mangfoldige Stemmer – Mod Racisme" på facebook.

Her bliver løbeseddelsuddelinger, møder, happenings osv. offentliggjort, og ALLE kan deltage.

Vi håber meget du har lyst til at være med, for vi har brug for dig, og du har brug for os.

Smilets by giver racismen det røde kort

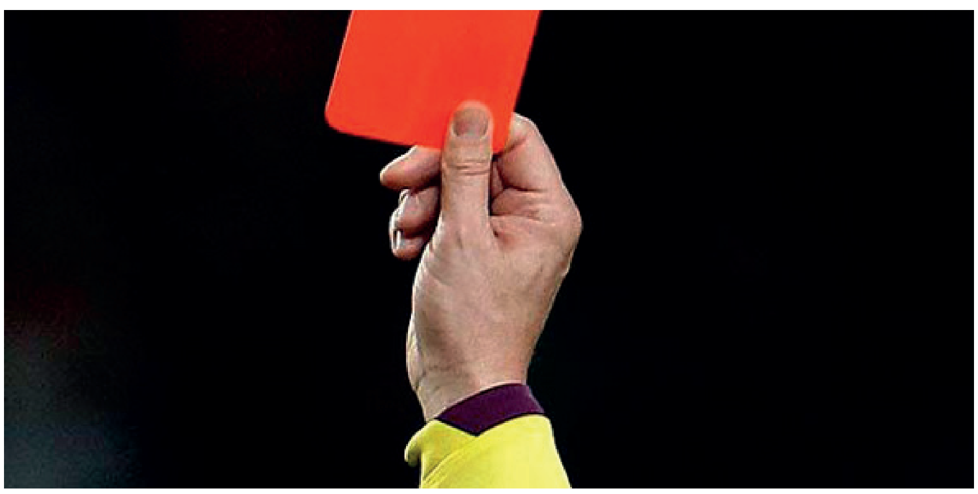
Aarhus protesterer 18. marts mod nationalismens fremmarch.

Af Lars Henrik Carlskov

"Valget af Donald Trump til amerikansk præsident for nylig var blot et af mange tegn på, at nationalistiske og fremmedfjendske kræfter har vind i sejlene over en stor del af verden. Det gælder også herhjemme, hvor Dansk Folkeparti er Folketingets næststørste parti og det endnu mere yderliggående Nye Borgerlige i flere målinger står til valg.

Samtidig har mistænkeliggørende retorik og diskriminerende politik, som tidligere var forbeholdt den nationalistiske højrefløj, i dag vundet indpas langt inde i den politiske mainstream.

Derfor ønsker vi at samle alle gode kræfter til en fælles manifestation, f.eks. med

taler og musikalske og kunstneriske indslag, mod den truende politiske udvikling.

Vores mål er at samle alt lige fra politiske partier til fagforeninger, uddannelsesorganisationer græsrodsorganisationer og interesserede enkeltpersoner til en stor og folkelig markering af, at "nok er nok", og at vi ønsker en by og et samfund præget af mangfoldighed og respekt for forskellighed."

Sådan lyder indkaldelsen i Aarhus til aktionsdag mod racisme 18. marts.

Bl.a. revolutionære socialister, socialdemokrater, kvindesvømmere fra Gellerup, fagforeninger, elev- og studenterorganisationer samt "humanitære" foreninger står bag en bred manifestation mod racisme og diskrimination.

Følg med på Aarhus for Mangfoldigheds Facebook-side eller skriv til formangfoldighed@gmail.com.

En demonstration mod muslim-forbuddet i Washington DC. (Foto: Flickr / Ted Eytan)

Modstanden breder sig på uddannelsessteder i USA, mens Trump planlægger nye angreb

Amerikanske aktivister fejrer en domstols-afgørelse, der fortsætter suspensionen af præsident Trumps muslim-forbud.

Af Alistair Farrow

En appeldomstol afsagde sin kendelse i går, torsdag (9. feb.; red). Den stopper håndhævelsen af Trumps forbud mod indrejse fra syv overvejende muslimske lande. Den blokerer også for hans forbud mod flygtninges indrejse.

Dommernes afgørelse skyldtes presset fra masseprotester, der er skudt op over store dele af USA. Men Trump har gjort klart, at han nu ønsker at føre sagen til Højesteret. Det vil være nødvendigt med flere protester.

I mellemtiden fortsætter Trump med at give selvtillid til dem, der administrerer de racistiske overgreb.

Mere end 100 udokumenterede indvandrere blev tilbageholdt ved razziaer i mindst fem byer i det sydlige Californien i går. Guadalupe Garcia de Rayos, der kom til USA i 1996, blev tilbageholdt onsdag og deporteret til Mexico.

Hendes advokater sagde, at Garcia, som har været tilbageholdt otte gange før, blev deporteret på grund af Trumps politik.

Derfor er det vigtigt, at bevægelsen mod Trump spreder sig til endnu flere universiteter i denne uge.

Kampen om "fristeds-universiteter" blev intensiveret i sidste uge, da de to højre-orienterede, Milo Yiannopoulos og David Horowitz, lancerede en kampagne mod dem.

Politikken med "fristeds-universiteter" tillader udokumenterede indvandrere at studere på universitetet, hvis de har de fornødne kvalifikationer, uanset deres indvandrer-status. Trump havde allerede truet med at skære i deres bevillinger fra forbundsstaten.

Højrefløjen havde planlagt at begynde deres kampagne i onsdags i sidste uge (1. feb.; red.), hvor Yiannopoulos skulle tale på en demonstration for den yderste højrefløj på Californiens Universitet i Berkeley. Men det blev aflyst, efter at omkring 2.000 mennesker havde protesteret udenfor.

Trump reagerede på protesterne ved at tweet'e: "Hvis UC Berkeley ikke tillader ytringsfrihed – INGEN bevillinger fra forbundsstaten – ?"

Flere stater har allerede iværksat lovgivning, som vil beskære bevillinger fra forbundsstaten, hvis universiteterne nægter at overholde den nationale udlændingelovgivning. I Alabama har delstatens lovgivende forsamling debatteret et forslag i denne uge, som helt vil fjerne bevillinger til universiteter, der ikke opfylder kravene.

Rystede

Protesterne har rystet de republikanske politikere så meget, at partiet er begyndt at afholde interne møder, om hvordan man håndterer dem. "Det er giftigt derude," sagde det republikanske kongresmedlem Mark Walker på et sådant møde i Washington DC.

"Selv nogle af dem, der har været her meget længere, end jeg har, har aldrig set det på dette niveau."

Mens Republikanerne klynkede bag lukkede døre, er bevægelsen for at forsvare indvandrerne fortsat med at organisere på uddannelsesstederne.

Michael Drexler, som er professor ved Bucknell University i Pennsylvania, sagde til Socialist Worker: "Vi er ikke teknisk set et fristeds-universitet, men administrationen har erklæret, at man vil følge den politik i alt andet end formelt at erklære sig som fristeds-universitet. De har gjort det klart, at de ikke vil afsløre folks indvandrings-status, medmindre det bliver krævet af en dommerkendelse."

Han tilføjede: "Ingen af fristeds-universiteterne kan forhindre politiet i at komme ind på universitetet, hvis de har en dommerkendelse."

"Selv om det er symbolsk, tror jeg det betyder ganske meget."

I Iowa gik studerende og arbejdere i protest, da milliardæren Betsy DeVos blev udnævnt til undervisningsminister sidste tirsdag.

Michael sagde: "På Bucknell var der en fakkelvagt mandag aften, og vi havde også en protest mod justitsminister Jeff Sessions og Betsy DeVos om torsdagen."

"Vi havde 250-300 deltagere, som er fantastisk for Bucknell, og teach-ins var også velbesøgte."

["Teach-ins" er en slags møder, hvor man diskuterer og bliver klogere på et bestemt emne. Der er ikke nogen på forhånd fastsat dagsorden. Teach-ins spillede fx en enormt vigtig rolle i de tidlige faser af modstanden på universiteterne mod Vietnam-krigen i slutningen af 1960'erne. Red.]

Notre Dame University i Indiana vedtog en resolution om, at universitetet ville være et fristeds-universitet, efter at 4.000 mennesker havde skrevet under på kravet. State University of New York bekræftede også sin status som fristeds-universitet.

I Arkansas har lovgiverne vedtaget et forslag om at nægte at fratage bevillinger til universiteter, der ikke er i overensstemmelse med den nye udlændingelovgivning.

Studerende på Columbia University, Myra Lucero, sagde til Socialist Worker: "Der er endnu meget arbejde, der skal gøres, og det er nemt at blive afskrækket. Men modstand er afgørende – som lærer, kvinde og Latina er det min pligt at stå op imod uretfærdighed i dette land."

Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2540, 10. februar 2017.

En brandbombe i et giftigt politisk klima

Chokerende sag fra den jyske by Ry skaber debat om mobning og racisme.

Af Lars Henrik Carlskov

Her blev den 16-årige dansk-afghanske dreng Ali angrebet med en brandbombe af fire drenge fra samme skole. En anden dreng fra samme skole er tidligere dømt for vold mod Ali.

Iflg. offerets familie forsøgte en dreng for nylig at stikke ham med en saks, og de fire drenge, der er sigtet for brandattentatet, havde en uge inden forsøgt at overfalde og kvæle ham.

En pige, der har gået i klasse med offeret og to af de sigtede drenge, skriver, at "de altid (i hvert fald så længe jeg kan huske) har været efter Ali ... Det har på ingen måder været Ali, der har været problemet. Det er dem der er problemet."

Offerets bror siger, at Ali "jævnligt er blevet skubbet og truet af drengene på skolen. Eksempelvis et skub med skulderen, når han gik forbi dem på gangen. Han er også tit blevet kaldt 'perker', og de har sagt ting som 'skrub hjem til dit eget land'".

Offeret far udtaler: "Roden til problemerne er skolen ... De her problemer har været her gennem flere år. Det er ikke kun min søn, der har været udsat for de her racistiske chikanerier. Mine andre børn har også oplevet det."

Racisme fra oven siver ned

Faren er pga. af sønnens udtalelser og politiets oplysninger "100 procent sikker" på, at overfaldet på sønnen skyldtes racisme.

Angrebet er sket i et giftigt politisk klima, hvor Folketinget lige har vedtaget, at "indvandrere" og "efterkommere" ikke er danskere.

Selv om vi ikke kender alle detaljer i sagen fra Ry, øger den langvarige dæmonisering og dehumanisering af flygtninge og muslimer, som ledende politikere og medier står bag, selvsagt risikoen for den type angreb.

Folk er gået på gaden i den rumænske hovedstad Bukarest (Foto: Flickr.com/Gabriel

Rumænien

Masseprotester kræver premierministers afgang efter 'korruptionslov'

Over 200.000 mennesker gik på gaden i Bukarest i Rumænien søndag aften den 5. februar. Yderligere 300.000 demonstrerede i byer landet over, herunder 40.000 i Timisoara og 45.000 i Cluj-Napoca.

Af Tomáš Tengely-Evans

De kom, efter at protester havde tvunget det regerende socialdemokratiske parti til at trække dets "korruptions-dekret" tilbage. Hvis man blev fundet skyldig i magtmisbrug, ville man kun komme i fængsel, hvis korruptionssagen handlede om mere end 325.000 kr.

Statsminister Sorin Grindeanu, der pressede dekretet igennem den foregående tirsdag, trak det i aftes tilbage og lovede at fremsætte et lovforslag i parlamentet. Men demonstranterne kræver nu Grindeanus tilbagetræden – og at hans regering skal gå af.

Oppositionspartierne sprang til og støttede demonstranternes krav med en plan om at kræve et mistillids-votum, før regeringen selv gik på tilbagetog. Men det National-liberale parti og Bevar den rumænske Union tilbyder ikke noget alternativ.

Sådanne højreorienterede, liberale kræfter hævder, at regeringen forsøger at "skrue tiden tilbage" før den folkelige revolution i 1989. EU støtter dem og advarede om, at der ikke kan blive tale om "tilbageskridt" angående korruption.

Socialdemokraterne stammer fra Den Nationale Redningsfront. Det var en fløj i det gamle stalinistiske regime, der brød med diktator Nicolae Ceausescu og satte sig i spidsen for den folkelige revolution i 1989.

Vrede mod nedskæringer

Socialdemokraterne kom til magten i december 2016 på en bølge af vrede mod nedskæringer. De var blevet pålagt af en højrefløjs-støttet teknokrat-regering, der kom til, efter at protester havde tvunget den sidste socialdemokratiske statsminister Victor Ponta fra magten på grund af korruption.

Når bevægelser mod korruption springer op i Østeuropa, kigger nogle efter EU og det frie marked som et alternativ.

Nogle mennesker på demonstrationerne viftede med EU-flag.

Rumænien viser styrken i masseprotester – men også, at bevægelser kan trækkes både til venstre og højre.

Demonstranternes vrede mod korruption – og nedskæringer – må vendes mod alle dem i toppen. De bliver nødt til at formulere krav, der er uafhængige af både regeringen og oppositionspartierne på højrefløjen og deres støtter i EU.

Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2540, 7. feb. 2017.

Rumænien:

Seneste: Protesterne fortsætter

Selv om den rumænske regering har trukket sit 'korruptions-dekret', fortsætter protesterne – omend i mindre omfang.

Demonstrationerne søndag den 5. februar, hvor 5-600.000 var på gaden, var de største i Rumæniens historie. De 4 første dage i februar havde mellem 220.000 og 365.000 været på gaden hver dag.

Søndag den 12. – efter at den ansvarlige minister var trådt tilbage, og dekretet var trukket – var der stadig 80-100.000, der demonstrerede.

Men nu var kravene blevet mere radikale: Man krævede hele regeringens afgang.

Det er samme mønster som i Sydkorea (se sidste nr. af Socialistisk Arbejderavis). Protesterne handler ikke kun om konkrete spørgsmål. De er et udtryk for en mere grundlæggende utilfredshed med magthaverne.

Svømmeforbud er anti-muslimsk racisme

Alle partier i Aarhus Byråd (minus EL og R) stemte for forbuddet mod kvindesvømning i kommunalt regi. Det skal "redde" kvinderne.

Af Lars Henrik Carlskov

Den postkoloniale teoretiker Spivak beskrev med ordene "hvide mænd redder brune kvinder fra brune mænd" ideerne bag forbuddet mod kvindesvømningen i Gellerupbadet.

En populær fritidsaktivitet i et af landets fattigste boligområder, der i forvejen har færre fritidstilbud end resten af byen, og hvor hver 6. familie rammes af kontanthjælpsloftet.

Som Elsebeth Frederiksen, talsperson for Kvindesvømningens Venner, der bekæmper forbuddet, påpeger, ville ingen have anset svømningen for et problem i rigmandskvarteret Risskov.

Iflg. borgmester Jacob Bundsgaard (S) er "der en udfordring i nogle af de muslimske miljøer i Aarhus med kvindeundertrykkelse og formentlig også andre steder".

Bundsgaard gør her kvindeundertrykkelse til et unikt problem for muslimer eller et problem primært dér. Dog mener en lige så stor andel (10 pct.) af Dansk Folkepartis vælgere som muslimer, at kvinders plads er i hjemmet.

Byrådet har ikke iværksat initiativer mod dette "parallelsamfund" eller rigmandsghettoer, hvor undersøgelser viser, at skattesvindel og sort arbejde er mest udbredt.

Del af en større kamp

Ideen om behovet for, at "Vesten" med vold befrier muslimske kvinder er gammel. F.eks. invaderede og besatte Storbritannien i 1882 Egypten, og lederen af besættelsen, Lord Cromer, forsvarede den bl.a. med henvisning til kvinderettigheder.

Samtidig var han i hjemlandet medstifter af en forening mod kvinders stemmeret. På samme måde hævdede George W. Bush, der bl.a. bekæmpede fri abort og prævention, at USA's krig ville befri afghanske kvinder.

Muslimske kvinder ses her som passive ofre og ude af stand til at tale og handle på egne vegne. Kampen om kvindesvømning viser det modsatte. Demonstrationer, offentlige møder, læserbreve og en underskriftsindsamling vandt kampen om opinionen, så et stort flertal af byens borgere i en meningsmåling var imod forbud.

Det handler bl.a. om kvindekampens krav om retten til selv at bestemme, hvor lidt – eller hvor meget – tøj, man bærer, og om at bestemme over egen krop.

Men da forbuddet skyldes islamofobi, er det også nødvendigt med en bredere anti-racistisk kamp. Den internationale aktionsdag mod racisme 18. marts handler netop om det.

Følg "Kvindesvømningens Venner i Gellerupbadet" på Facebook. Møderne er normalt søndag kl. 16 i Beboerhuset Yggdrasil, Dortesvej 35A, 8220 Brabrand.

Modstand mod Trump

Women's March i København

Womans March i Reno, USA, Foto: Flickr.com/ Trevor Bexon

Den 21. januar indtog den reaktionære sexist Donald J. Trump pladsen som leder af den såkaldte frie verden.

Af Sabina Hvass og Anna Wolf

Gennem den amerikanske valgkamp er Trump blevet beskyldt for at have forgrebet sig på en række kvinder. Derudover fik han kaldt sin demokratiske modkandidat Hillary Clinton "a nasty woman", og endelig kom et lydklip i hænderne på medierne, hvor han erklærer sin ret til at "grab them by the pussy".

Valgkampen cementerede Trumps reaktionære kvindesyn.

I Washington tog man derfor initiativ til en kvindemarch, og inden længe fik initiativet international støtte og solidaritetserklæringer.

Høj stemning og kamp om kroppen

Arrangørerne bag den københavnske udgave af Women's March var overraskede, men også lykkelige over, at omkring 5.000 demonstranter dukkede op foran den amerikanske ambassade lørdag d. 21. januar.

Herefter gik man til Christiansborg Slotsplads. Stemningen var høj, og skilte og bannere bød på et bredt og humoristisk udvalg af slogans og tilråb rettet mod den nye amerikanske præsident. Et særligt synligt indslag var dem, der havde strikket lyserøde 'pussy-hatte' til at have på hovedet under marchen.

Det var en demonstration, der til dels bar præg af den spontane bevægelse, der står bag den. Fremmødet var internationalt og multikulturelt. Slogans var orienterede mod køn og krop, der fortsat – og igen i højere grad – er blevet en stærkt politisk kampplads.

Når den måske mest magtfulde person i verden er så utilsløret en sexist, så bliver krop og seksualitet et politisk spørgsmål.

Organisering

Derfor var det også opløftende at høre den ene taler efter den anden – vidt forskellige i deres vinkling af situationen – kalde på organisering. Fortsat organisering mod Trump og det, han står for.

Det peger måske på en voksende bevidsthed om nødvendigheden af organiseret, politisk modstand og ikke bare én march og spontane oprejsninger.

Man skal dog holde for øje, at militant sprogbrug ikke nødvendigvis sikrer en politisering. Der er langt fra taler om organisering til en reel kobling af denne kamp til kamp mod f.eks. den danske regering, dens racisme osv.

Det er en kobling, vi fortsat skal argumentere for: Trump, Støjberg, sexisme, racisme, hænger sammen med det kapitalistiske system.

Ikke desto mindre var den københavnske Women's March en opløftende 'genoplivning' af kvindekampen.

Selv om mænd og kvinder her i Danmark principielt er lige for loven, så stod de fremmødte sammen i protest mod Trumps ildevarslende politik, hvad angår de amerikanske kvinder, deres reproduktive rettigheder og generelle sikkerhed.

Kampen for lige rettigheder er global, og det var tydeligt at høre på dagens talere, at den internationale solidaritet er afgørende for, at vores tilkæmpede rettigheder ikke bliver rullet tilbage.

Find alle talerne på www.facebook.com/ womensmarchcopenhagen/

Modstand mod Trump i Odense

Racismefri By – Odense for mangfoldighed gik på gaden 20. januar i protest mod Donald Trumps indsættelse som præsident.

Af Jens Andersen

Protesten varede en time, i vinterkulden på den odenseanske gågade. På den time kom hele to andre protester forbi. Den ene var nogle aktivister fra Bogense Højskole, som protesterede mod racisme og had, og for lighed. Den anden var Greenpeace, som sagde man skulle bygge broer i stedet for mure.

Poetry slammer Emil Nygård gav den som Trump, som kunne klare alle problemer ved at bygge en ekstra mur. Jo mere 'yuge' jo bedre.

Emil holdt derefter en lille tale om det absurde i den omfattende usikkerhed og fremmedfrygt i et Europa, som sjældent har været så fredeligt som nu. Han så forklaringen i, at det er lettere at påvirke folk med frygt end med fakta, og at frygt skaber overskrifter.

Vejle: Fingrene væk fra pensionsalderen!

4-500 demonstrede lørdag den 11. februar i Vejle mod regeringens planer om at "justere tilbagetrækningsaftalen" – dvs. hæve pensionsalderen.

Af Jørn Andersen

I Vejle er en demonstration på 4-500 mennesker en ret stor demonstration.

Initiativet til den blev taget af lagerarbejder og tillidsrepræsentant Bjarne Lykke. Med sine 48 år siger han til avisen.dk:

"Når man har et fysisk hårdt arbejde, kan man ikke bare fortsætte. Man ender med at blive slidt op, og jeg har allerede smerter i skulderen og er nødt til at tage smertestillende. Det er jo ikke holdbart, når man har over 20 år til pensionsalderen."

Folkeoprør

Efter demonstrationen sagde Bjarne, at "der er et ulmende folkeoprør på vej."

"Jeg tror, at dagens demonstration bare er første step i det, der kan blive en ny arbejdskamp. Når jeg taler med mine tillidsmandskollegaer rundt omkring, fornemmer jeg en vrede, der ikke har været der i mange år. Vi er simpelthen rasende over de forringelser, der finder sted."

100-året for den russiske revolution

Februar-revolutionen

Revolutionen kom uventet. De politiske ledere i opposition til det enevældige zarstyre spillede ingen rolle.

Af Lene Junker

Det var kvinderne, som tog initiativet. På kvindernes internationale kampdag (23. februar efter den gamle russiske kalender) gik en gruppe kvindelige tekstilarbejdere i strejke. De krævede brød at leve af.

Kvinderne tog rundt til fabrikkerne i området og opfordrede arbejderne dér til at gå med i strejken. Inden dagen var omme, var 90.000 arbejdere i strejke i Petrograd (tidl. Skt. Petersborg, Ruslands hovedstad, som var blevet omdøbt til det russiske navn af chauvinistiske grunde).

På dette tidspunkt var der ingen, som forestillede sig, at disse strejker skulle blive startskuddet til en så storslået bevægelse, som ændrede historien – ikke kun i Rusland, men i hele verden.

Fra starten i 1917 har den russiske revolution inspireret og opmuntret millioner af undertrykte mennesker verden over. Den er også blevet kritiseret, fordømt og har været mål for militære angreb.

Skyd ikke

I løbet af de næste 5 dage bredte strejkerne sig fra fabrik til fabrik, og arbejderne demonstrerede i gaderne. Demonstrationerne voksede i omfang, selv om de blev mødt af zarstyrets politi og militær, som havde ordre til at opløse dem.

Med livet som indsats henvendte arbejderne sig til de menige soldater og opfordrede dem til ikke at skyde, men i stedet gå med i demonstrationerne. Grupper af soldater gjorde mytteri og tilsluttede sig kampen, som nu var blevet til et oprør mod zardømmet.

Det enevældige russiske zardømme faldt sammen, da det ikke længere havde nogen soldater til at forsvare sig. Strejkerne og demonstrationerne spredte sig til Moskva og resten af landet.

Februar-revolutionen i Rusland afskaffede det enevældige zardømme og den politiske undertrykkelse. Derefter greb folk selv friheden og begyndte at organisere sig for at forme et nyt og bedre liv.

Februar-revolutionen kom uventet og spontant – uden deltagelse af de traditionelle ledere eller politiske partier. Initiativet og lederskabet kom fra de mest bevidste og erfarne arbejdere.

Utilfredshed

Selv om ingen havde forventet februarrevolutionen, er det ikke svært at sætte sig ind i den utilfredshed, som lå til grund for revolutionen.

I årtier havde russiske arbejdere og bønder oplevet voksende fattigdom og sult, samtidig med at en lille herskende klasse omkring zaren, godsejerne og fabriksejerne, levede i sus og dus. Dertil kom den politiske undertrykkelse, som også ramte intellektuelle og liberale grupper.

Under oprøret i 1905 så vi for første gang massestrejker og arbejderråd (sovjetter) udfolde sig. Sovjetterne fungerede med direkte demokratiske valg og et flerpartisystem. Her udviklede arbejderklassen nye kampformer, nye organiseringer og gjorde nye politiske erfaringer.

Oprøret i 1905 blev slået ned, og undertrykkelsen fortsatte, men de problemer, som var årsagen til oprøret, forblev uløste.

Krig

1. verdenskrig blev en katastrofe for Rusland, som sendte 15 millioner soldater i krig for at forsvare sine imperialistiske interesser. Den russiske hær var dårligt udrustet og led mange katastrofale nederlag.

Mindst 2 millioner soldater mistede livet i skyttegravene og det masseslagteri, som foregik under krigen.

Utilfredsheden blandt soldaterne voksede og udmøntede sig i flugtforsøg og desertering. Selv om generalerne straffede med pisk, fik det blot utilfredsheden og bitterheden til at vokse.

De fleste soldater var bønder, og deres arbejdskraft manglede i landbruget. Derfor blev der ikke produceret mad nok til den russiske befolkning. Fødevaremanglen ramte især byerne, hvor der var rationering, så folk måtte stå i for at købe brød.

Så revolutionen udsprang af en periode med social og politisk uro og kaos. Den gamle orden var i dyb krise. De bedst organiserede, arbejderne, ville ikke længere finde sig i den gamle orden. I starten var kravet brød, men det udviklede sig hurtigt til krav om fred og zarens afgang.

Igen, som under oprøret i 1905, blev der dannet arbejderråd (sovjetter) Soldaterne dannede også sovjetter først og fremmest i Petrograd, men senere skete det i hele landet.

Brød, fred og jord

Sovjetterne blev omdrejningspunktet for arbejdernes og soldaternes demokratiske organisering, politiske debat og aktiviteter. Fagforeningerne og de politiske partier var nu blevet legale, de politiske fanger løsladt fra fængsler og arbejdslejre.

Den faglige og politiske organisering og debat blomstrede op overalt.

Efter zarens og enevældens fald overgik magten i Rusland til "den provisoriske regering", hvilket også Petrogradsovjetten støttede. Flertallet i sovjetten havde tillid til, at den ville indfri februarrevolutionens krav om brød, fred og jord.

Men den provisoriske regering bestod hovedsageligt af repræsentanter for den herskende klasse (godsejere og fabriksejere), som først i sidste øjeblik, da soldaterne havde tilsluttet sig oprøret, undsagde zardømmet.

Den politiske opposition til det enevældige zardømme var enige om afskaffe enevælden og åbne op for en demokratisk/kapitalistisk udvikling efter samme mønster som i Europas førende lande.

Bolsjevikkerne, mensjevikkerne og De Socialrevolutionære (som stod stærkt blandt bønderne) kæmpede også for at opbygge fagforeninger og sikre arbejderne og bøndernes levevilkår. Desuden støttede de en jordreform, som fordelte noget af godsejernes jord til bønder og landarbejdere.

Bolsjevikkerne havde endvidere fra starten været imod Ruslands deltagelse i 1. verdenskrig.

Store forventninger

Euforien over zardømmets fald og den nye politiske frihed gav den provisoriske regering råderum og tid til at indfri revolutionens krav. Men arbejderne, bønderne og soldaternes forventninger var store, og de var forankret i Petrograd-sovjetten.

Snart bliver det tydeligt, at den provisoriske regering ikke vil stoppe krigen, lave en jordreform eller forbedre arbejdernes levevilkår.

Regeringen kommer efterhånden mere og mere i modsætning til Petrograd-sovjetten, som både har arbejderne og soldaterne bag sig.

Der udvikler sig efterhånden en egentlig dobbeltmagts-situation i Rusland. Magten udøves fra to centre.

Den provisoriske regering på den ene side, som repræsenterer godsejernes og fabriksejernes interesser, og Petrogradsovjetten på den anden side, som repræsenterer arbejdernes og soldaternes interesser.

Og Lenin kom tilbage fra eksil og skriver sine aprilteser, der siger Al magt til sovjetterne.

Det kan du læse mere om i næste nummer af Socialistisk Arbejderavis.

Dette er den anden artikel i en serie i anledning af 100-året for den russiske revolution. Gennem 2017 vil vi følge begivenhedernes udvikling, som de udspillede sig i løbet af året for 100 år siden.

Datoer

Den russiske kalender var i 1917 13 dage efter den vesteuropæiske (og nuværende). Vi har gennem artikelserien fastholdt de daværende russiske datoer.

Revolutionen ændrede kalenderen til den nuværende i januar 1918.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – "de 1%" – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres "krise-medicin" ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en "rød" regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Stem NEJ til overenskomsten

Det er reaktionen fra faglig sekretær i Enhedslisten, Anders Olesen, efter det første kig på overenskomstforliget på industriens område.

Af Christine Bergen

Industriens overenskomst (som bliver forhandlet først) plejer at sætte rammerne for de efterfølgende overenskomster, og det tegner dermed (ikke overraskende) til endnu en gang med dårlige overenskomster på det private område.

Hovedpunkterne i forslaget – som sendes til urafstemning senere – er:

Arbejdsgiverne får ret til at varsle 42 timers arbejdsuge i en periode.

Ældre ansatte får ret til seniordage – men de skal selv betale dem af deres løn og pension.

Krummer fra de riges bord

Kun 1,7 pct. lønstigning til lærlingene, og kun 2 pct. generelle lønstigninger. En fordobling af fritvalgslønkontoen (en arbejdsgiverbetalt opsparing) fra 2 pct. til 4 pct. af den ferieberettede løn.

Det er ret beskedne stigninger.

Danske virksomheder har kæmpeoverskud i disse år (2015: 227 mia. kr.). Samtidig er topchefernes årsløn er steget med 3,6 mio. kr. (33 pct.) fra 2012-2015 (i samme periode steg en LO arbejders løn kun med 1,5 pct.).

Der er små forbedringer for børnefamilier, og bedre vilkår for vikarers optjening af anciennitet.

Men der er intet værn mod social dumping.

Stem nej

Stem nej til overenskomstforslaget – og begynd allerede nu at snakke med dine kollegaer om at gøre det samme.

Det gælder ikke kun på industriområdet – de andre overenskomster bliver formentlig ikke meget bedre.

Men skal vi have en bedre overenskomst, er det ikke nok at stem Nej. Det er en god start.

Men det er nødvendigt samtidig at vise arbejdsgiverne, at vi er villige til at slås for den. Begynd at diskutere hvordan I kan vise det. En advarselsstrejke kan sende et signal til andre arbejdspladser om, at I i hvert fald vil slås.

Velfærdsalliancen - demo 10. maj

Landsdækkende demonstration 10. maj mod nedskæringer og fyringer

Indtil videre er der planlagt demonstrationer i 10 byer – flere er på vej.
Velfærdsalliancen er en samling af fagligt aktive og andre, som kæmper for at stoppe nedskæringerne i velfærden. I 2016 holdt Velfærdsalliancen to aktionsdage med demonstrationer hele Danmark.
Den første aktionsdag førte til at regeringen droppede "omprioriteringsbidraget". Regeringen ville stjæle 1 pct. af kommunernes skatteindtægter til "eget formål" – læs: skattelettelser.

Opstart velfærdsgrupper

Velfærdsalliancen opfordrer til, at vi samler alle kræfter, lokalt og nationalt, fagligt og politisk, om fælles manifestationer i alle 98 kommuner og foran de fem regioners sygehuse og psykiatriske afdelinger onsdag den 10. maj 2017 "Velfærd til alle – væk med sparekrav, økonomiske håndjern og produktivitetskrav".
Specifikt opfordrer vi de privatansattes organisationer til at gå aktiv ind i velfærdskampen som er en kamp også for deres medlemmer.
Velfærdsalliancen er baseret på lokale netværk og græsrødder. Vi hilser alle initiativer store som små, der deler vores overordnede mål om velfærd til alle, velkommen. Vi opfordrer til et åbent og fordomsfrit samarbejde mellem alle gode kræfter.
For at dele erfaringer og ideer til de kommende aktiviteter vil Velfærdsalliancen arbejde for at være vært for et landsdækkende træf for de lokale netværk i begyndelsen af 2017. Vi opfordrer forbund og fagforeninger til at indgå i forberedelsen af et sådant træf.

Ingen kan vinde alene – hverken borgergrupper eller brugerorganisationer, fagforeninger eller fagforbund, heller ikke de politiske partier. Kun hvis vi kæmper sammen, kan vi vinde.

Følg med på facebook.com/velfaerdsallianceDK eller www.velfaerdsalliance.dk.

@Det er her det sker

Mødeplan
Møderne er åbne for alle interesserede.
Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København
Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.
Torsdag 2.3: Overenskomst 2017. Oplæg ved Jakob Nerup, der er arbejdsmarkedsrådgiver for Enhedslistens folketingsgruppe.
Torsdag 9.3: Kvinderne i februar revolutionen – 100 år efter: Hvad kan feminister lære i dag?
Torsdag 16.3: Bekæmp racismen og fascismen! 25-året for det fascistiske bombeangreb på Internationale Socialister.
Torsdag 23.3: Hvad mener vi med nationalismen?
Torsdag 30.3: Reception på nyudgivet bog: "Åbne grænser".
Torsdag 6.4: Bolsjevikkerne og Lenins "aprilteser"

Odense
Mødes kl. 19.30 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 23.2: Da kvinderne startede revolutionen i Rusland
Torsdag 2.3: Revolution i vores tid?
Torsdag 9.3: Kvindekamp i dag
Torsdag 16.3: Socialister og anti-racisme
IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

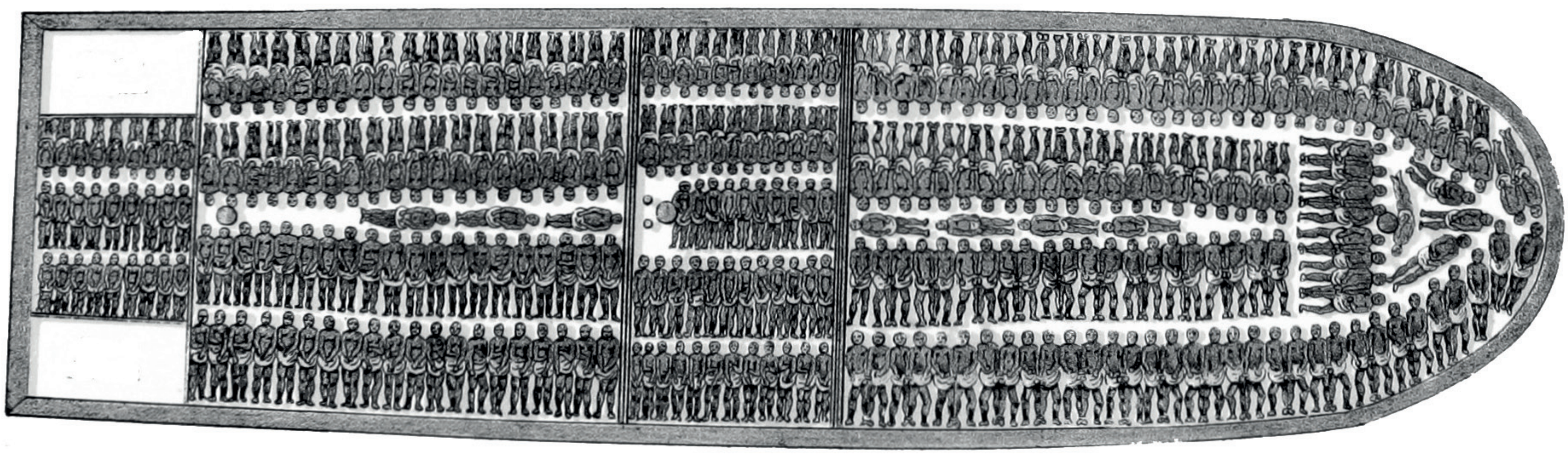
Århus
Mødes hver anden tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Kommende møder 21. februar, 7. marts, 21. marts. Mødeemner var desværre ikke fastlagt ved redaktionens afslutning. Se socialister.dk/moeder

IS/U på facebook
Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

IS/U på facebook: *Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis*
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Danmark har slaveblod på sit flag

I anledning af 100-året for salget af de vestindiske øer til USA bringer vi historien om Danmark som slavehandlernation og voldelig kolonimagt i Caribien og Afrika.

Af Lars Henrik Carlskov

Fra midten af 1600-tallet til starten af 1800-tallet blev ca. 111.000 slaver kidnappet og under dansk flag sejlet fra Afrika til Caribien. I disse år stod Danmark for ca. 2,3 % af og var 7. største aktør i den atlantiske slavehandel.

De caribiske øer Skt. Croix, Skt. Thomas og Skt. Jan, hvor europæiske kolonialister i forvejen havde udryddet den indfødte befolkning, blev danske kolonier – især Skt. Thomas' havn – internationalt centrum for slavehandel. Det er en myte, at danske slaver havde bedre forhold, hvilket alle kolonimagter hævder om egne slaver.

Slaverne blev brændemærket, og under den 2-3 måneder lange sejlads over Atlanterhavet sad den enkelte slave lænket på mindre plads end en ligkiste. Ca. hver 6. slave døde under overfarten, og mange andre inden for det første år på øerne.

I et dansk 1700-talsreglement var straffen til slaver for tyveri at blive knebet tre gange med gloende tænger og derefter hængning. For flugtforsøg var den amputation af benet, men hvis slaven blev tilgivet af sin herre, var den i stedet 150 piskeslag og afskæring af øret.

For en slave, der slog, truede eller talte hårdt til en hvid, var den at blive knebet tre gange med gloende tænger og bagefter hængning, hvis den hvide ønskede det. Ellers afhugning af slavens hånd.

Ét "retskaffent" hvidt vidne var nok til at få en slave dømt, og ved "formodninger" i sagen skulle slaven tortureres.

Med vold og blod blev land bygget

Enorme formuer blev skabt af den såkaldte "trekantshandel", hvor bl.a. våben byttedes til slaver i den danske koloni Guldkysten (nutidens Ghana), hvorefter slaverne fragtedes til Caribien til tvangsarbejde på plantager. Derfra blev bl.a. sukker og rom sendt til Danmark.

Profitten fra slavehandel byggede en stor af del af København, bl.a. Christian IX's palæ (hvor dronningen bor), Det Gule Palæ (der huser kongehusets administration), Odd Fellow Palæet, Dehns Palæ og Admiral Hotel. Det gælder også statsministerboligen Marienborg og en række andre danske landsteder.

Slaveprofitterne var en af de økonomiske motorer for "den florissante" (dvs. blomstrende) handelsperiode, som gjorde borgerskabet til en afgørende magtfaktor i det danske samfund.

"Opdagelsen af guld- og sølvlandene i Amerika, udryddelsen, trældommen og begravelsen af den indfødte befolkning i bjergværkerne, den begyndende erobring og udplyndring af Ostindien, Afrikas forvandling til et indelukke for handelsjagt på sorthudede, kendetegner den kapitalistiske produktionsæras morgenrøde. Disse idylliske processer er hovedmomenter i den oprindelige akkumulation."

Sådan beskrev Karl Marx kolonialisme og slaveri som afgørende faktorer i kapitalismens gennembrud.

"Den oprindelige akkumulation" betød også af, at europæiske bønder voldeligt fik frataget jorden, hvilket skabte et besiddelsesløst landproletariat, som senere blev til den industrielle arbejderklasse. Racismen opstod som ideologi for at legitimere slavehandelen og blev sammen med råsukker bragt til Danmark i det 18. århundrede.

Allerede som ung formulerede Marx kravet om at "omstyrte alle forhold", hvor mennesket er "fornedret" og "kuet", og han anså desuden slaveriet for en hindring for arbejderklassens befrielse, uanset hudfarve, ligesom han forstod amerikansk slavebomulds betydning for tekstilindustrien i kapitalismens daværende britiske centrum.

Han skrev, at i USA "var enhver selvstændig arbejderbevægelse lammet, så længe slaveriet skæmmede en del af republikken. Arbejdet kan ikke frigøre sig i hvid hud, hvor det er brændemærket i sort hud."

Oprør og revolutioner stopper slaveriet

Et af de første og mest langvarige slaveoprør på de to amerikanske kontinenter brød i 1733 ud på den danske koloni Skt. Jan. Her overtog slaverne det meste af øen, men med udenlandske tropper blev oprøret kvalt efter ni måneder. Oprørere blev tortureret og henrettet, men de fleste valgte selvmord frem for overgivelse.

Flere selvstændige amerikanske stater havde allerede forbudt slaveri i 1770'erne og 1780'erne, Frankrig forbød det i 1794 og Storbritannien frigav slaverne i 1834. I kølvandet på den franske revolution 1789 og slaverevolutionen på Haiti 1791 forbød Danmark i 1792 handel med nye slaver fra Afrika. Ikke handel med slaver i Caribien.

Danmark frygtede et britisk forbud, og desuden døde slaverne hurtigere end de kunne reproducere sig selv. Det danske forbud indførtes med varsel på 10 år, hvor danske plantageejere med favorable statslige lån og tilskud importerede flere slaver end nogensinde før for at blive selvforsynet.

På de danske øer i Caribien blev slaveriet først ophævet i det europæiske revolutionsår 1848, hvor enevælden faldt i Danmark. Kort før var der slaveoprør på de franske øer Martinique og Guadeloupe.

På Skt. Croix marcherede 8.000 slaver til byen Frederiksted og krævede øjeblikkelig frigivelse, frem for gradvis løsladelse over 12 år som lovet året før. Slaverne var bevæbnede med knive og knipler og deres leder, som de kaldte General Buddo, truede guvernør von Scholten med generalstrejke, hvorefter denne frigav dem.

Under von Scholtens efterfølger henrettedes 17 af oprørerne. General Buddo overgav sig efter løfter om frit lejde, men blev deporteret til Trinidad, mens plantageejerne fik erstatning for krænket ejendomsret over slaverne.

Arbejderkamp og dansk menneskehandel

De tidligere slaver arbejdede videre på plantagerne, hvor de nu i stedet var bundet af langvarige arbejdskontrakter. Forholdene på øerne var så miserable, at der i 1870'erne døde 1.433 børn for hver 1.000 fødte børn.

Ved arbejderopstanden Fireburn på Skt. Croix i 1878 blev bl.a. butikker, pakhuse, varehuse, godser og sukkerraffinaderier plyndret og antændt. 12 oprørere blev straks henrettet til skræk og advarsel. Tre kvindelige oprørsledere (kaldet "queens") fik dødsdom, senere ændret til fængsel med hårdt arbejde på livstid.

Op mod 250 arbejdere blev dræbt, og et medlem af plantageejernes væbnede korps skrev, at "der blev omtrent skudt 10 eller 12 Negro og 3 eller 4 paa Plantagen Work & Rest, hvorefter vi ikke havde den fornøielse at skyde flere før om Eftermiddagen paa Plantagen Glynn."

Det danske socialdemokrati støttede i sin avis de sorte arbejdere, idet "de Rige Plantere har som overalt, hvor Kapitalisterne regerer og huserer, gjort Øen til et Helvede for dem, som maa arbejde."

Den fortsatte elendighed førte i 1916 til en succesrig generalstrejke blandt de sorte landarbejdere anført af David Hamilton Jackson, der havde organiseret dem i fagforening. Sidstnævnte blev set som så stor en trussel, at der blev sendt et krigsskib fra Danmark.

I 1917 blev øerne uden folkeafstemning blandt deres befolkning solgt til USA for 25 mio. dollars (svarende til 1/3 af den danske stats årsindtægt).

Jackson kaldte det "en Skandale, at Danmark gaar ind herpaa, hellere end at give Folket dets fulde Frihed!"

Den danske revolutionære Gerson Trier protesterede i et brev til Stauning, der var trådt ind i regeringen under 1. verdenskrig, over den manglende afstemning på øerne som et brud på folkenes selvbestemmelsesret og krævede Socialdemokratiets hovedbestyrelse indkaldt øjeblikkeligt.

Fra udlandet skrev Lenin om salget: "Hvem har sagt, at man ikke sælger mennesker i vor tid? Det gør man ganske glimrende."

Det er denne skamplet på Danmarkshistorien, der i 2017 fylder 100 år.

Socialisme for begyndere

Revolutionen må spredes

Den alvorligste splittelse i arbejderklassen er den nationale splittelse. I en revolution er det et spørgsmål om liv eller død, at den splittelse overvindes.

Af Jørn Andersen

Kapitalismen er et internationalt system. Hvis en revolution har sejret i kun ét eller nogle få lande, så er resten af verden stadig under kapitalistisk styre.

De kapitalistiske magthavere vil ikke tøve med at angribe og forsøge at knække revolutionen.

Det er den simple grund til, at hvis en sejrrig revolution i ét land skal overleve, så må den straks kaste al sin energi ind i at sprede revolutionen til andre lande.

Skræmmende?

Internationalisme er altså ikke et "ekstra tilbehør" til socialismen. Det er heller ikke bare et "moralsk" spørgsmål, om at vi slås "for hele verden".

Internationalismen er et absolut must – både i den daglige kamp, men især i en revolution. Socialisme i ét land eller en håndfuld lande er en umulighed. Det er den russiske revolutions nederlag et blodigt bevis på.

For mange kan det virke skræmmende. For hvordan skulle betingelserne for revolution – og viljen til at gennemføre den – kunne opstå i alle (eller bare: de fleste) lande samtidigt?

Betingelserne

En revolution opstår ikke synkront i mange lande. Og det er heller ikke nødvendigt.

På trods af at kapitalismen er international, så er der stadig forskelle i levevilkår, organisering, krisens dybde osv. I de seneste år har f.eks. den græske arbejderklasse haft langt mere udviklede kampe end resten af Europa.

Men krisen og magthavernes angreb har kunnet mærkes overalt, omend i forskellig grad. Mange arbejdere uden for Grækenland har kunnet identificere sig med deres modstand.

Og vi har da også set masseprotester og store strejker fra Spanien, Portugal og Italien, til bl.a. Irland, Storbritannien og Frankrig, de seneste 6-7 år.

Både "1968-oprøret" og de opstande, der afsluttede 1. verdenskrig, var internationale fænomener med de samme grundlæggende årsager.

I dag er kapitalismen og dens kriser langt mere internationaliserede end dengang. Selv om der er ujævnhed, vil de sociale betingelser for revolution opstå mere eller mindre samtidigt på globalt plan.

Viljen

Noget andet er den politiske vilje til revolution, når de sociale betingelser er til stede. Den afhænger først og fremmest af, om arbejderklassen i den forudgående periode gennem kamp har fået selvtillid og tro på, at det kan lade sig gøre at vinde.

Dén faktor er tæt forbundet med, om der i de forudgående kampe er opbygget et lag af erfarne ledere på de fleste arbejdspladser, der er i stand til at vinde opbakning til at slås – og vinde – når de traditionelle faglige ledere ikke vil.

Men ikke kun det: De skal også være trænet i at tage spørgsmål op, som ikke er tæt forbundet med arbejdspladsens liv. Om magthavernes racisme, deres krige osv. Hvorfor er der krise? Hvorfor kan vi ikke stemme os til magten?

Eller sagt på en anden måde: Er der – inden revolutionen – blevet opbygget et revolutionært parti, der har slået rødder i arbejderklassen? Og som er i stand til at diskutere situationen og handle kollektivt?

Og ikke mindst: Som har et internationalistisk standpunkt – der f.eks. er lært gennem at stå kompromisløst fast mod magthavernes racisme og krigspropaganda. Også når man ikke kan vinde flertal blandt sine kolleger.

En revolution er en gnist

Endelig så skaber det, at der opstår revolution i ét land, et fokus i mange andre lande for, at det er muligt at ændre tingene. At man kan vinde over dem, der har magten.

Det er denne gnist, der kan hjælpe med til at overvinde den ujævnhed fra land til land, der altid vil være der.

Hvis der i forvejen er opbygget et revolutionært alternativ af en vis styrke og med en vis erfaring i en række lande, kan gnisten fra en revolution i ét (eller nogle få) lande trække resten med.

Muligheden for én gang for alle at overvinde den nationale splittelse og afskaffe kapitalismens barbari på globalt plan kan blive en realitet.

Afslutning

Dette er den sidste artikel i serien "Socialisme for begyndere", så lad os runde af med en helt overordnet opsamling.

Vi startede med, hvordan socialistismen kunne fungere. Og at "menneskets natur" ikke er en hindring.

Vi tog fat på livet under kapitalismen: At udbytning er flertallets vilkår, men at det samtidig gør kapitalen afhængig af os. Vi har altså som arbejdere en mulig kollektiv magt.

Reformismen

Dernæst kiggede vi på, hvorfor denne magt ikke bliver brugt. Og at der hele tiden foregår en kamp i arbejderklassen (og i den enkelte arbejder) om, hvorvidt man skal slås eller affinde sig med tingene.

Oftest har flertallet af arbejdere en "reformistisk" bevidsthed: De ønsker forandringer, men håber på, at andre kan skaffe dem. De håber på, at det ikke er nødvendigt at slås.

Samtidig har magthaverne knyttet et lag af arbejderklassens faglige og politiske ledere til sig, som lever af at sikre, at arbejderklassen holder sig inden for systemets rammer.

Kamp, massekamp og revolution

Den sidste halvdel af serien har behandlet situationer, hvor dele af arbejderklassen alligevel vælger at slås.

Hvis erfaringer med, at man kan slås – og vinde – begynder at rodfæste sig i større dele af arbejderklassen, så er potentialet til stede for, at mindre kampe kan blive til massekampe.

Men for at massekampe kan blive til en revolution, der vinder, er en anden faktor nødvendig.

Revolutionært parti

Den tragiske erfaring fra 100 års revolutioner er, at de oftest har lidt nederlag, fordi der ikke i forvejen var opbygget et netværk af revolutionære, der – når situationen gjorde det muligt – var i stand til at udfordre de reformistiske ledere og lede resten af arbejderklassen til sejr.

Om det også skal være tilfældet næste gang er op til os – i dag.

Organiserede revolutionære socialister er i dag et uhyggeligt lille mindretal. Hvis vi skal have en chance for at vinde næste gang, arbejderklassen kommer på banen, så må vi sørge for at blive flere.

At blive aktiv, organiseret socialist er det absolut vigtigste, du kan gøre i dag for at afskaffe kapitalismen. Tag kontakt til Internationale Socialister/ISU og lad os diskutere, hvordan vi i fællesskab kan blive flere.

www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

POST DANMARK B PP